

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobci: a) V. F.
b) V. F.
oba zastoupení advokátkou Mgr. Marcelou Trnkovou
sídlem Mendlovo náměstí 419/2, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 54231/16/5200-10421-706486, č. j. 54232/16/5200-10421-706486, č. j. 54228/16/5200-10421-706486, a č. j. 54230/16/5200-10421-706486

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označenými rozhodnutími žalovaný odmítl odvolání žalobců a potvrdil dodatečné platební výměry ze dne 1. 6. 2016, jimiž Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále též „správce daně“) doměřil žalobcům coby spolupracujícím osobám daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2012 a 2013 a deklaroval výši penále, jež v souvislosti s tím vzniklo. Předmětem sporu byly zejména rezervy na opravy hmotného

majetku tvořené dle § 7 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, ve znění účinném v předmětných zdaňovacích obdobích (dále též „zákon o rezervách“). Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobci tvořili rezervy v rozporu s § 7 odst. 4 zákona o rezervách, neboť příslušné peněžní prostředky nebyly převedeny na samostatný účet v bance, ale na účet vedený u spořitelního družstva (konkrétně u spořitelního družstva Záložna CREDITAS). Vzhledem k tomu nemohly být tyto rezervy uplatněny jako výdaj ve smyslu § 24 odst. 2 písm. i) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v předmětných zdaňovacích obdobích, a měl o ně být zvýšen rozdíl mezi příjmy a výdaji.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobci namítli, že se orgány finanční správy nesprávně vypořádaly s uplatňovanými námitkami. Nelze souhlasit se závěry žalovaného ohledně tvorby rezerv na opravy hmotného majetku. Spornou zůstala otázka, u jakého peněžního subjektu mohli žalobci zřídit účet pro tvorbu rezerv, a dále způsob vkladu peněžních prostředků na takový účet. Ostatní námitky žalobců žalovaný uznal.
3. Ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách stanoví mj. povinnost převést příslušné peněžní prostředky na samostatný účet v bance se sídlem na území členského státu Evropské unie. V tomto právním předpisu však není nikde specifikováno, co se rozumí bankou. Žalovaným zmiňovaný odkaz na zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, je v zákoně o rezervách uveden pouze v § 5 upravujícího bankovní rezervy a opravné položky, a to u každého slova „banka“. Ve všech ostatních ustanoveních zákona o rezervách (včetně § 7) se však v případě uvedení slova „banka“ na zákon o bankách výslovně neodkazuje. Je tedy zřejmé, že zákonodárce v těchto ostatních případech nepovažoval za banku akciovou společnost se sídlem v České republice, která přijímá vklady od veřejnosti a poskytuje úvěry, a která má k výkonu těchto činností bankovní licenci. Naopak, pro jiné než bankovní rezervy pojem „banka“ nespecifikoval, ani neodkázal na jiné ustanovení, kde by byla definice banky vysvětlena. Žalovaný tudíž zákon o rezervách vyložil zcela formálně, přičemž sám stanovil, co se rozumí bankou ve vztahu k jeho § 7. Dle žalobců je ale třeba v takovém případě banku chápat zcela obecně jako subjekt poskytující finanční služby (přijímání vkladů a poskytování úvěrů), působící na základě povolení či licence udělené Českou národní bankou, a nad jehož činností vykonává dohled Česká národní banka. Takovým subjektem byla rovněž Záložna CREDITAS, spořitelní družstvo, u níž žalobci tvořili rezervy. Tento subjekt poskytoval běžné finanční a bankovní služby, tak jako jiné finanční instituce či subjekty provozující činnost dle zákona o bankách, byť se jedná o subjekt s jinou právní formou. Zákon o rezervách však žádnou právní formu, ani konkrétní podrobné podmínky či specifikace pro takový subjekt nestanoví.
4. O tom, že Záložna CREDITAS, spořitelní družstvo, poskytovala obdobné služby jako banka dle zákona o bankách, svědčí to, že tato záložna obdržela v roce 2016 od České národní banky bankovní licenci a od 1. 1. 2017 je tedy považována za banku dle zákona o bankách. Jak plyne z úplného výpisu z obchodního rejstříku, Záložna CREDITAS, spořitelní družstvo, změnila právní formu z družstva na akciovou společnost s firmou Banka CREDITAS a. s., avšak služby poskytované tímto subjektem jsou nadále stejné. Rovněž ve vztahu k žalobcům nedošlo při poskytování služeb v souvislosti se ziskem bankovní licence k žádným změnám.
5. Pokud tedy žalobci pro tvorbu rezerv na opravu hmotného majetku použili samostatný účet u Záložny CREDITAS, spořitelní družstvo, neporušili tím žádnou z podmínek

stanovených v § 7 odst. 4 zákona o rezervách. Pokud by zákonodárce chtěl určit, že se musí jednat o účet u banky působící dle zákona o bankách, zajistě by i v § 7 zákona o rezervách použil u slova „banka“ odkaz na zákon o bankách nebo by v zákoně o rezervách definoval, co se bankou pro účely tohoto zákona rozumí. Pokud tak neučinil, jedná se o jeho pochybení, nedbalost či nedůslednost.

6. V právním státě nemohou být žalobci sankcionováni za to, že stát nedostatečně vymezil subjekt, u kterého mohou být zřizovány rezervy na opravu hmotného majetku. V daném případě se jedná o přílišnou tvrdost zákona. Žalobce navíc předem vše konzultoval a ověřoval na příslušném finančním úřadu s kladným stanoviskem, včetně Ing. E. T., vedoucího kontrolního úseku fyzických osob. Tyto okolnosti žalobci uvedli hned po přečtení závěrečného protokolu na finančním úřadě. Následující pracovní den pak žalobce navštívil Ing. T., který si na návštěvu pamatoval a připustil, že tvorbu rezerv daným způsobem odsouhlasil, ačkoli si to již přesně nevybavuje, a v souvislosti se závěry kontroly se omluvil. Žalobci tak jednali i v dobré víře, nelze je tudíž nijak postihovat.
7. Zákonodárce přitom ani nestanovil konkrétní podmínky tvorby daných rezerv tak, jako to učinil např. v § 10a v případě rezerv vymezených v § 10 odst. 2 zákona o rezervách.
8. Jak dále vyplývá z napadených rozhodnutí [odstavce „ad 2)“, „ad 3)“ a „ad 4)“], žalovaný uznal řadu námitek žalobců. V odstavcích „ad 5)“ však zcela nepochopitelně žalobcům vytýká, že nepostupovali v souladu s § 7 odst. 4 zákona o rezervách, pokud předmětné rezervy byly tvořeny jednorázovým vkladem peněžních prostředků. Uvedený závěr je přitom v rozporu např. s odstavcem „ad 4)“, podle něhož mohou být peněžní prostředky vloženy na účet v minulosti. Jednorázové vložení rezerv na příslušný účet však zejména není v rozporu se zákonem o rezervách, který bližší způsob tvorby rezerv nestanoví.
9. Zřízením účtů pro tvorbu rezerv na opravu hmotného majetku u Záložny CREDITAS, spořitelní družstvo, žalobci nikomu nezpůsobili škodu, nikoho neokradli, nikomu neublížili, ani se nijak nezvýhodnili. S uvedenými peněžními prostředky nemohli nijak disponovat (s výjimkou užití daných rezerv či jejich zrušení). Veškeré další podmínky stanovené zákonem o rezervách dodrželi. Nutno zopakovat, že banky a spořitelní družstva provádějí shodnou činnost v podobě přijímání vkladů a poskytování úvěrů. Na tom nemůže nic změnit fakt, že spořitelní družstvo tak může činit pouze vůči svým členům. Toto omezení nijak neomezuje kvalitu poskytovaných služeb. Ze strany žalobců se nejednalo o spekulativní tvorbu rezerv na opravu hmotného majetku. Dané rezervy nepředstavovaly fiktivní výdaj sloužící ke snižování základu daně. Peněžní prostředky byly po celou dobu řádně deponovány na samostatném účtu určeném pouze pro daný účel. V případě jejich uložení na účtu u banky by bylo dosaženo naprosto stejného výsledku. Z těchto důvodů jde tedy o postih nezákonný a neslučitelný se zásadami právního státu a ochrany jejich dobré víry.
10. Podle § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vychází správce daně ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti. Pokud tedy žalobci zřídili u subjektu, který poskytuje peněžní a bankovní služby, samostatný účet a na něj uložili peníze pro tvorbu rezerv, měl by žalovaný toto jejich jednání také takto vykládat a z těchto skutečností vycházet. Správce daně je též povinen postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy a neměl by tak pro tvorbu rezerv stanovovat podmínky, které nejsou výslovně uvedeny v zákoně o rezervách.
11. Závěrem žalobci navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného, stejně jako související dodatečné platební výměry, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 5. 2017 žalovaný argumentoval shodným způsobem jako v napadených rozhodnutích. Pod bodem [22] nicméně dal žalobcům za pravdu v tom, že věta týkající se tvorby rezerv jednorázovým vkladem peněžních prostředků je v napadených rozhodnutích uvedena nepřesně. Takovýmto vkladem žalobci neporušili žádnou podmínku uvedenou v § 7 odst. 4 zákona o rezervách. Tato dílčí nepřesnost však není v daném případě podstatná a nemá zásadní vliv na výsledek dané věci. Stěžejní byla skutečnost, že žalobci na uložení rezerv na opravu hmotného majetku nepoužili účet v bance, ale u spořitelního družstva.
13. Žalovaný dodal, že žalobci nijak nedoložili své tvrzení, že ještě před tvorbou dotčených rezerv celou záležitost konzultovali s pracovníky správce daně, přičemž tito s jejich postupem měli vyslovit souhlas. Neoznačili ani „závěrečný protokol“, k němuž měli učinit příslušnou poznámku. Pokud žalobci záležitost skutečně konzultovali s pracovníky správce daně, měli si vyžádat závazné posouzení věci dle § 132 daňového řádu. Jestliže tak neučinili, nemohou se nyní odvolávat na eventuální stanoviska pracovníků správce daně.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Replika žalobců

15. Žalobci v replice ze dne 4. 7. 2017 zopakovali svá žalobní tvrzení. Dodali, že změna právní formy na akciovou společnost svědčí o tom, že i jako spořitelní družstvo poskytovala Záložna CREDITAS kvalitní peněžní služby na úrovni subjektů vyvíjejících svou činnost dle zákona o bankách. Žalobci tak ani nemohli mít pochybnosti o tom, že se jedná o správný subjekt pro vedení účtu rezerv. Žalobce a) měl navíc u Záložny CREDITAS veden i svůj běžný účet, který užíval k podnikatelské činnosti a prováděl na něm běžné peněžní transakce. I z tohoto důvodu chápal uvedený subjekt jako normální banku. Žalobci tedy neměli žádné pochybnosti o tom, že jde o správný subjekt pro vedení účtu rezerv. Vzhledem ke kladnému stanovisku pracovníků správce daně, a to i vedoucího kontrolního úseku fyzických osob, pak žalobci neměli důvod žádat o závazné posouzení věci ve smyslu § 132 daňového řádu. Případné porušení zákona o rezervách a následné doměření daně z příjmů a penále, jsou v naprostém nepoměru a představují pro žalobce nepřiměřenou tvrdost.

V. Posouzení věci soudem

16. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Předmětem sporu je v daném případě primárně otázka subjektu, u něhož lze platně ukládat vytvořené rezervy na opravy hmotného majetku dle § 7 odst. 4 zákona o rezervách.
18. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného.
19. Podle § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v předmětných zdaňovacích obdobích, jsou daňově uznatelnými výdaji také rezervy a opravné položky, jejichž způsob tvorby a výši pro daňové účely stanoví zvláštní zákon. Poznámka pod čarou 22a pak odkazuje na zákon o rezervách.
20. Jedním z druhů zákonných rezerv jsou též rezervy na opravy hmotného majetku upravené v § 7 zákona o rezervách. Vzhledem k podstatě projednávaného sporu, je vhodné citovat

aplikované ustanovení § 7 odst. 4 zákona o rezervách, ve znění účinném v předmětných zdaňovacích obdobích: „Ve zdaňovacím období je tvorba rezervy výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, pokud budou peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet v bance se sídlem na území členského státu Evropské unie, který je veden v českých korunách nebo v eurech a je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv tvořených podle tohoto ustanovení (dále jen „samostatný účet“), a to nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Nebudou-li peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání, rezerva se zruší ve zdaňovacím období, za které se toto daňové přiznání podává. Peněžní prostředky samostatného účtu mohou být čerpány pouze na účely, na které byla rezerva vytvořena.“

21. Citované ustanovení tedy hovoří o „bance“. Žalobci přitom tvrdili, že pod tento pojem spadají i jiné finanční instituce, v jejich případě konkrétně spořitelní družstvo. Dle soudu k tomuto závěru nelze relevantně dospět žádnou z výkladových metod. Nejedná se tudíž ani o případ konkurence dvou odlišných interpretací právní normy stojících na téže úrovni, v němž by soud musel dát přednost výkladu ve prospěch daňového subjektu (*in dubio pro libertate*).
22. V dané věci je nutno zdůraznit, že právní řád jednoznačně rozlišuje mezi jednotlivými institucemi finančního trhu. Specifické postavení pak mezi těmito institucemi hrají banky, jejichž fungování je regulováno v první řadě zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách. Mezi řadou dalších finančních institucí jsou pak též spořitelní a úvěrní družstva, jejichž právní úprava je zakotvena zejména v zákoně č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.
23. Za této situace lze oprávněně předpokládat, že pokud zákonodárce v textu právního předpisu použije slovo „banka“, má tím na mysli právě a toliko finanční instituce regulované zákonem o bankách, nestanoví-li výslovně jinak.
24. Zákon o rezervách takovou odlišnou či výjimečnou úpravu (např. ve formě legální definice, že pod pojmem „banka“ jsou pro účely tohoto zákona míněny i jiné subjekty než banky dle zákona o bankách) neobsahuje. Naopak lze mít za to, že tento zákon plně vychází z rozdílů mezi jednotlivými finančními institucemi. Tomuto závěru nasvědčuje nejen jeho obsah, ale též chronologie přijímání jeho změn. Jak správně žalobci uvedli, zákon o rezervách upravuje v § 5 bankovní rezervy a opravné položky. V tomto ustanovení je ve vztahu k pojmu „banka“ odkazováno na zákon o bankách, a to formou poznámky pod čarou. Bankovní rezervy a opravné položky zákon o rezervách obsahoval již od samé jeho účinnosti, tedy od 1. 1. 1993. Následně k datu 1. 1. 1996 nabyl účinnosti zákon č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech. Zákonem č. 438/2003 Sb. pak byl s účinností od 1. 1. 2004 do zákona o rezervách vložen § 5a upravující opravné položky spořitelních a úvěrních družstev. Teprve poté, a to s účinností od 1. 1. 2009, byl do zákona o rezervách vložen (zákonem č. 2/2009 Sb.) nový čtvrtý odstavec paragrafu 7 ukládající povinnost převedení peněžních prostředků ve výši rezervy na „samostatný účet v bance“. Z uvedených skutečností je zřejmé, že touto „bankou“ zákonodárce myslel banku *stricto sensu*, tedy toliko banku ve smyslu zákona o bankách. Prostě použil pojem, který se již v textu daného zákona objevil výše (v § 5). Použil-li by jej v dané situaci v jiném významu, pouze by do právního předpisu vnesl zmatek. Takový postup však nelze od racionálního zákonodárce očekávat. Navíc by pro něj nebylo nic jednoduššího, než případně pro daný

účel užít nějaký obecnější či výslovně definovaný pojem. Je tomu tedy přesně naopak, než tvrdili žalobci. Jestliže sám zákon o rezervách ve svých § 5 a 5a rozlišuje banku a spořitelní a úvěrní družstvo, nelze mít bez dalšího za to, že pojem „banka“ uvedený v § 7 téhož zákona (a do zákona vložený později) takový rozdíl nečiní.

25. Na tom ničeho nemění ani své době odpovídající způsob legislativního odkazu použitý v § 5 zákona o rezervách, tedy skutečnost, že v tomto paragrafu je poznámka pod čarou odkazující na zákon o bankách připojena u každého slova „banka“. Jestliže v později přijatém ustanovení § 7 odst. 4 takový odkaz u slova banka připojen není, samo o sobě to neznámá, že tento pojem má jiný význam než v § 5.
26. Stejně tak není podstatné, že činnost spořitelních a úvěrních družstev se do jisté míry (např. přijímání vkladů, poskytování úvěrů) překrývá s činností bank, popř. že na tuto činnost dohlíží Česká národní banka. Určení finančních institucí, k nimž lze z hlediska zákona o rezervách relevantně převést peněžní prostředky tvořící rezervy na opravy hmotného majetku, bylo a je v plné diskreci zákonodárce. Není úkolem soudu jím vyjádřenou vůli měnit, nedospěje-li k závěru o možné protiústavnosti zákonodárcem zvoleného řešení. Tak tomu ovšem v dané situaci není. Z uvedených důvodů je pak též zcela irrelevantní, že se spořitelní družstvo Záložna CREDITAS s účinností od 1. 1. 2017 (tedy tři roky po uplynutí předmětných zdaňovacích období) přetransformovalo na akciovou společnost Banka CREDITAS. Soud proto ani pro nadbytečnost neprováděl důkazy listinami předloženými žalobci, a to výpisem Banky CREDITAS a. s. z obchodního rejstříku a potvrzením Banky CREDITAS a. s. ze dne 4. 7. 2017 o obsahu činnosti Záložny CREDITAS, spořitelního družstva v letech 2012 a 2013; ostatně těmito listinami dokladané skutečnosti ani nebyly sporné.
27. Nutno dodat, že zákon o rezervách je ve své podstatě toliko doplňkovým zákonem k zákonu o daních z příjmů. I tento „nadřazený“ zákon však vychází z rozdílů mezi jednotlivými finančními institucemi, nenachází se v něm tudíž žádná legální definice, která by mohla napomoci argumentaci žalobců. Aktuálně (s účinností od 1. 1. 2014, tedy po uplynutí předmětných zdaňovacích období) navíc zákon o daních z příjmů v § 21e odst. 1 naopak obsahuje sice poněkud tautologickou, přesto jednoznačnou definici, že „[b]ankou se pro účely daní z příjmů rozumí banka, včetně zahraniční banky“. Na jednoznačné odlišování jednotlivých finančních institucí pak lze v oboru finančního práva poukázat např. též na vyhlášku č. 501/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou bankami a jinými finančními institucemi.
28. Na základě shora uvedeného tedy nelze dospět k závěru o tom, že by žalobci byli „trestáni“ za neschopnost nebo pochybení zákonodárce či že by výklad dotčeného ustanovení zákona o rezervách pro ně představoval nepřiměřenou tvrdost zákona. Zákonodárce jím zvolené řešení vyjádřil v zákoně poměrně jednoznačně. Pokud se žalobci od textu zákona odchýlili, příslovečně řečeno vstoupili na tenký led a rizika s tím spojená musí nést sami. V této souvislosti nutno dodat, že údajné svolení pracovníků správce daně s postupem žalobců, na něž žalobci poukazovali již ve vyjádření k výsledkům kontroly a dále též v odvoláních, žalobci nijak neprokázali a jedná se tak pouze o jejich tvrzení, které na věci nemůže nic změnit. Žalobci tvrzenou dobrou víru pak nemohly založit ani kvalitní „bankovní“ služby Záložny CREDITAS či naplnění účelu zákona.
29. Pokud jde o další část žalobních tvrzení týkajících se odstavců označených v napadených rozhodnutích návěťm „K námitce ad 5)“, je nutno dát žalobcům za pravdu. Žalovaný

v uvedených odstavcích uzavřel, že žalobci porušili § 7 odst. 4 zákona o rezervách i tím, že „*předmětné rezervy byly tvořeny jednorázovým vkladem peněžních prostředků*“. Tento závěr nemá oporu v zákoně a je tak nesprávný. Tuto skutečnost ostatně uznal i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Zde však lze zároveň se žalovaným souhlasit v tom, že se jedná pouze o dílčí nepřesnost, která vzhledem k porušení daného zákonného ustanovení z jiného důvodu nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí v jejich celku.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobců neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu